

PRINS BERNHARD

NAAR ZUID-AMERIKA

Deze maand maakt onze Prins een reis naar Zuid-Amerika. Het is geen vacantiereis, geen plezierreisje. De Prins heeft tot taak bekendheid te geven aan ons land, om daardoor handelsbetrekkingen aan te knopen.

Z. K.H. bezoekt de staten Argentinië, Uruguay en Chili. Zoek ze maar eens op de kaart! Vergelijk dan ook eens de oppervlakte van ons landje met deze grote staten. Je ziet dan meteen, dat de reis van de Prins over enorme afstanden gaat.

't Is geen wonder, dat deze grote staten van de aardrijkskunde van ons land al heel weinig weten. Maar nu de Nederlandse Prins zelf de staten bezoekt, krijgt dat kleine landje meer bekendheid. De kranten schrijven over de Prins en Zijn land. De geschiedenis wordt eens opgehaald. Dat alles komt de vriendschap tussen deze staten en Nederland ten goede.

Een krant in Uruguay vertelde van de lange strijd die Nederland heeft gevoerd om de onafhankelijkheid; van de strijd tegen het water; over de drooglegging van de Zuiderzee. Het blad preee de Nederlanders, die zonder kanonnen en tanks, nieuw land winnen.

Overal wordt Prins Bernhard hartelijk welkom geheten!

In Montevideo klonk het Wilhelmus! Schoolkinderen zongen het in zuiver Nederlands.

Ook de Prins sprak vriendelijke woorden via de radio tot het Uruguëse volk.

Z.K.H. wees op de punten van overeenkomst in de geschiedenis van Uruguay en die van Nederland. Hij vergeleek de nationale held van het land, Jose de Artigas, met de Prins van Oranje.

De president van Uruguay wenst een proef-emigratie van Nederlandse landbouwers. Vijf en twintig gezinnen

mogen zich op 150 km. afstand van Montevideo vestigen.

Te Buenos Aires voerde de Prins handelsbesprekingen met pres. Peron.

Deze president heeft gezorgd dat de Prins tijdens zijn verblijf in Argentinië de beschikking had over een telefoonlijn naar Nederland. De Prins heeft zo nu en dan met de Koningin en Prinsessen kunnen spreken. „Het was zo duidelijk alsof zij bij mij in de huiskamer zaten”, zei de Prins.

De prinsessen vroegen naar de nieuwe paarden die hun vader had gekregen. In de kranten hadden ze er van gelezen!

Per vliegtuig vertrok Prins Bernhard van Buenos Aires naar Santiago, de hoofdstad van Chili.



Op 30 April hoopt H. M. Koningin Juliana Haar 42ste verjaardag te vieren.



Vroeg POSTZEGEL- verramelaars

Verzamelen is op zich zelf al een mooie sport, onverschillig wat je verzamelt. Ik ken verzamelaars van lucifersmerken, van sluitzegels, van sigarenbandjes, van plaatjes, van bepaalde prentbrietkaarten enz. Welk kind heet er nog nooit sigarenbandjes verzameld? En wat kan zo'n kind dan blij zijn met een mooi bandje, vooral als anderen dat exemplaar niet hebben! En wat kun je met grote voldoening je verzameling bekijken, of aan anderen tonen. Die verzameling was immers met grote moeite en met grote liefde opgebouwd. 't Was een stuk werk van jezelf!

Jammer, dat 't zo vaak alleen maar een bevlieging is. En nu is dit het mooie van postzegels verzamelen, dat dit in de meeste gevallen geen bevlieging, maar een liefhebberij van je leven is. In alle grote plaatsen heb je postzegelwinkels en verenigingen van verzamelaars. Hoeveel grote mensen zijn er niet, die als ze maar even tijd hebben, over hun verzameling gebogen zitten.

Misschien lachen je ouders je een beetje uit, als je 'n postzegelverzameling gaat beginnen. Laat ze dan de stukjes in „Onze eigen krant” maar eens lezen. Postzegels zijn heus geen vodjes papier, waardeloos als sigarenbandjes. Wie van jongs af met verzamelen begint, krijgt langzamerhand een collectie, die een behoorlijke waarde kan vertegenwoordigen. Maar dan moet je doorzetten!

Er zijn drie soorten verzamelaars.

Ten eerste zijn er verzamelaars, op postzegelgebied die alles verzamelen, wat los en vast zit.

Iedere zegel is hun buit. Ze leggen een „wereldverzameling” aan. Alles draait bij hen om het aantal zegels. De eerste mijlpaal is er, als ze 1000 zegels bereikt hebben. 't Volgende ideaal wordt 5000 zegels. Dan 10.000 en 20.000. Hebben ze die grens over-

schreden, dan hebben ze 't idee, dat ze op dit gebied een klein beetje kunnen meepraten.

In 't algemeen begint ieder verzamelaar zo. Beginnen jullie ook maar zo! Je doet dan heel wat ervaring op. Straks kom je wel tot andere gedachten. Dan zie je in, dat je terrein veel te ruim is en dat je dus beperken moet.

Ze Vroeg of laat komt er bij de meesten de tijd, dat ze zich op één of meer landen gaan toeleggen. Natuurlijk verzamel je Nederland en Overzeese gebiedsdelen. Maar daarbij neem je nog één of meer andere landen. Welk land, dat hangt van je eigen smaak af, vaak kies je ook het land waarmee je het verst gevorderd bent. En dan is het de kunst, om zo'n land compleet te krijgen. De zegels van een land, die je niet meer verzamelt, gebruik je dan als ruilmateriaal.

Heb je je keuze bepaald, dan ga je je bezig houden met kleine verschillen; verschil van kleur, van watermerk, tanding, papiersoort, tekening enz.

Deze wijze van verzamelen heeft één



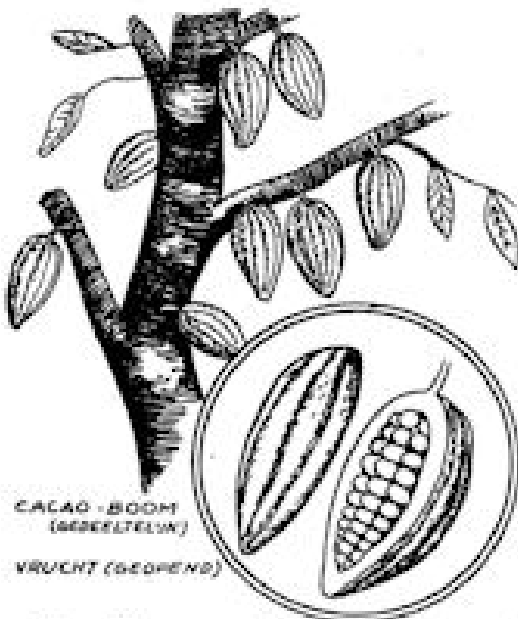


cacao

In Amerika, Suriname, Oost-Indië en Afrika vindt men cacao-plantages. Het zààd van de cacao-boom levert ons de cacao. De cacao-boom is vrij hoog en wordt daarom wel gebruikt als schaduwboom in de koffieplantages. Toch houdt ook deze boom niet van al te felle zonnestralen en zijn er dus in cacao-plantages ook andere schaduwboomen nodig. De boom heeft meer zorg nodig dan de koffie- of theestruik. Ze is nog al teer.

De cacao-boom bloeit het gehele jaar door. Maar slechts heel weinig bloempjes komen tot een vrucht. Na vijf maanden zijn de vruchten rijp. De vruchten lijken veel op korte komkommers. Ze zijn geel of rood en bevatten vijf rijen zaden, de cacao-bonen.

Een zes-jarige boom kan vrucht geven. De beste oogst komt echter van tien- à twaalf-jarige boomen.



CACAO-BOOM (GEBELTELW)

VRUCHT (GEGHEND)

De rijpe vruchten moeten voorzichtig worden afgesneden. Ze worden opengemaakt om de zaden te verzamelen. Deze zaden worden in bakken gelegd, die met palmbladeren worden afgedekt. De cacao-bonen beginnen nu te gisten. Het omhulsel wil er dan gemakkelijk af. Nu worden ze gedroogd in de zon of op droogzolders. Ze worden gesorteerd, in ju-

tezakken verpakt en zijn klaar om naar de fabrieken te worden gezonden.

Voor een 125 jaar was de chocoladedrank niet bijzonder smakelijk. Het is Coenraad van Houten geweest die hierin verandering heeft weten te brengen. Ongeveer anderhalve eeuw geleden werd hij geboren in de Amsterdamse Jordaan. Zijn vader, een eenvoudig man, handelde eerst in koffie en thee en legde zich later toe op de productie van chocoladekoekjes. In het kleine fabriekje van zijn vader aan de Leliegracht, begon Coenraad zijn proefnemingen.

Nu moet je weten dat de cacao-bon voor 50% bestaat uit een vet, de cacao-boter genoemd. De jonge Van Houten slaagde er in de boter van de cacao te scheiden. Zijn vinding maakte hij steeds beter. De verwerking van cacao-bonen tot cacao-poeder is zo de uitvinding van Van Houten.

De vinding heeft hij natuurlijk geheim gehouden. Het is het fabrieksgeheim. Over dat geheim wordt gewaakt. Ruim 10 branders in de branderij in Weesp kennen het geheim. Geen vreemdeling komt de branderij binnen!

De jonge Van Houten wist reclame voor zijn artikel te maken. Te Weesp kwam een grote fabriek.

Verpakking in bussen kende men in 't eerst niet. In flessen ging het product het land in. De naam Van Houtens Cacao raakte bekend buiten Nederland, buiten Europa!

We kunnen nog wel even een kijkje nemen in de fabriek.

De bonen zijn aangekomen. Een machine zuivert ze allereerst van steentjes, takjes, blaadjes etc.

Nu volgt de „roosting”. De bonen komen in trommels en worden snel boven een vuur rondgedraaid. Hierdoor komt de heerlijke geur aan de boon. De bittere smaak verdwijnt. De bonen worden nu in stukjes verdeeld en in een molen, tussen twee stenen, gemalen. Door de wrijving

60 JAAR

PHILIPS

EINDHOVEN

't Was de Amerikaan Edison die in 1878 de eerste gloeilamp, met een kooldraadje, maakte.

Het zijn de gebroeders Philips, Anton en Gerard, die deze vinding hebben gebruikt, om Nederlands grootste industrie op te bouwen.

Ze behoefden niet zo erg klein van wal te steken! Hun vader kon in 1891 hen f 75.000 beschikbaar stellen om in een leegstaande buckskinfabriek te Eindhoven een gloeilampenfabriek te beginnen. De gebroeders Philips begonnen met 25 arbeiders. Per dag kwamen 500 kooldraadlampen gereed. Zoveel lampen had Nederland niet eens nodig! Nog voor 1900 trekt de 24-jarige Anton Philips er op uit om een grotere omzet in 't buitenland te zoeken.

Hij komt thuis met een order van tienduizend lampen voor Rusland!



DR. A. F. PHILIPS

smelt de cacao boter. Als een dikke pap verlaat ze de molen. Wil men cacao poeder dan wordt de cacao boter er uitgeperst. De overgebleven droge koek wordt tot poeder gemalen. Wil men tabletten chocolade maken, dan wordt de boter er niet uitgeperst. Dan voegt men er nog meer cacao boter of ander vet, suiker en meel bij. Dit alles wordt verwarmd en in vormen gedaan. Is alles afgekoeld dan is de reep gereed.

De ene broer gaat verkopen, verkopen! De andere produceren. Steeds zijn in het laboratorium van de fabriek mensen bezig met proefnemingen om de gloeilampen te verbeteren. En wat een verbetering is het: de kooldraadlamp van vroeger en de gloeilamp van nu! Telkens komt Philips met nieuwe vindingen op 't gebied van licht.

Niet alleen met licht, ook met radio en televisie kwam Philips klaar. Op de wereldmarkt werd Philips een geduchte concurrent!

In 1942 lag het grootste gedeelte van het bedrijf in puin! Maar na de bevrijding werd er met alle macht gewerkt om het wereldbedrijf weer op te bouwen.

Nu, na 9 jaar, is het gelukt een vernieuwd bedrijf klaar te krijgen.

Er werken, bij het 60-jarig jubileum 80.000 mensen, hoofd- en handarbeiders.

De fabrieken te Eindhoven beslaan een oppervlakte van 1.250.000 m² (= 2 ha.).

Het bedrijf bezit voor haar personeel 6000 woningen. Een stad op zich zelf reeds met eigen scholen en eigen opleiding van werkkrachten.

Dat de Philips-fabrieken de arbeiders niet ziet als werkkrachten, en méér niet, blijkt wel uit het feit dat in de afgelopen zestig jaar onder de werknemers nog nooit een staking is uitgebroken!

Voor ontwikkeling en ontspanning,

Je begrijpt wel dat ik hier alleen maar de hoofdzaak vertel. Het fabrieksgeheim, het fijne van de zaak, wordt zorgvuldig bewaard.

Het naadje van de kous behoeven we hiervan ook niet te weten.

Je weet toch wel, hoe je een beker lekkere chocolademelk moet maken?

Ik ook wel!! Maar als ik eens help bij dit bedrijf zegt mijn vrouw vaak: „Ho, ho maar. De suiker is duurder geworden!”

hij niets uit te staan!

't Moet toch wel verwonderen, hoe de vleermuis de insecten in het schemerdonker ziet. Men heeft de oogjes onderzocht en opgemaakt uit de bouw van het netvlies, dat de vleermuis helemaal niet scherp ziet. Bovendien zijn de ogen vaak nog met haartjes overdekt. De bekende vleermuisenproef van een Italiaanse natuurkundige heeft duidelijk laten zien, dat een vleermuis, zelfs geblinddoekt, niet tegen draden vloog, die kris-kras door elkaar heen in een donkere kamer gespannen waren. Maar de vleermuis bezit een ander orgaan. Hij ziet de insecten ook niet, maar hij hoórt ze! Toen een ander natuurkundige de óren van de vleermuis dichtstopte, vloog het beestje wél overal tegen aan. Heel lang heeft men over dit vreemde verschijnsel nagedacht.

't Is nog niet eens lang geleden, dat men het antwoord heeft gevonden.

Heb je er wel eens op gelet, dat een vleermuis, als hij rond fladdert, z'n kopje in alle richtingen rond-



GROFDOERVELVLEERMUIS

draait? Dat heeft z'n betekenis. Met z'n bek, zendt hij n.l. een heel zwak geluid uit! Wij kunnen dat niet horen. Wel is men er in geslaagd deze geluiden of trillingen met heel nauwkeurige instrumenten op te vangen. Wonderlijk toch!

Als de vleermuis rust, zendt hij z'n „stille schreeuw” 5 à 10 maal per seconde uit. Als hij rondvliegt roept hij zo'n 20 tot 30 keer per seconde. Komt hij nu dicht bij een voorwerp — een boom, een vliegende meikever of iets dergelijks — dan stoot hij per sec. zo'n 50 tot 60 geluidjes uit. Maar al deze geluiden worden teruggekaatst en het gevoelige vleermuisenoor vangt de echo's op. O, dat kunstig gemaakte oor! Eigenlijk gezegd, is de vleermuis een vliegende zender- en radarinstallatie tegelijk!

De vleermuis gaat op z'n rooftochten nu maar eenvoudig op de echo af. Volgen deze echo's elkaar al sneller en sneller op, dan komt de buit steeds dichterbij. Door oefening weet hij de richting en afstand heel precies te bepalen en... hap... een zoemende meikever met z'n harde schilden wordt even later gekraakt tussen het scherpe insectengebit.

Hebben vleermuisen nu onderling geen last van elkaars „zend-toestellen?” Men heeft nu maar aangenomen dat iedere vleermuis z'n eigen golflengte heeft en z'n neef of nicht elders niet „stoort”!

Zo tegen de langste dag breidt het vleermuisengezin zich uit met 1 of 2 kindertjes. Hangt een vleermuis normaal in rusttoestand altijd met het kopje naar beneden, tegen het geboren worden van de jongen, doet het wijfje wat abnormaal. Dan hangt het werkelijk met het kopje omhoog en vangt niet de vlieghuid, als in een zeiltje, de jongen op. Dit zijn erg hulpbehoevende beestjes, die wel 4 à 5 weken persé bij moeder blijven en hangend aan haar borst, alle nachtelijke vliegtochten meemaken.

En vertel me nu eens: „Blijven de vleermuisen altijd bij huis?” „Maken ze wel eens een uitstapje?” „Trekken ze misschien ook?”

Ja... deze vragen wist men vóór 20 jaar niet duidelijk te beantwoorden.

Men weet het nu wel. Jullie meenden tot nu toe, dat alleen in de vogelwereld „trekkers” voorkwamen. O, nee, die zitten ook onder hazen, sprinkhanen, vlinders en... heus, ze zitten ook onder de vleermuisen!

Een natuurliefebber heeft eens duidelijk gezien, dat bij een zwerm zwaluwen verscheidene vleermuizen meevlogen.

En de welbekende ringetjes hebben het zekere bewijs geleverd, dat vleermuizen ook „trekkers” zijn!

In 1937 begonnen in ons land de gebroeders Bels vleermuizen te ringen. In dit geval een heel licht aluminium plaatje, vlak bij de uitstekende duim. Deze heren deden dit in de Haarlemmerhout en brachten enkele naar Maastricht, andere naar Groningen. Na zekere tijd kwamen ze naar Haarlem terug. Verrassende dingen heeft men ontdekt. Wel de grootste afstand is die van een vleermuis, die van Rusland naar Boelgarije vloog en in 2 maanden ruim 400 km. had afgelegd.

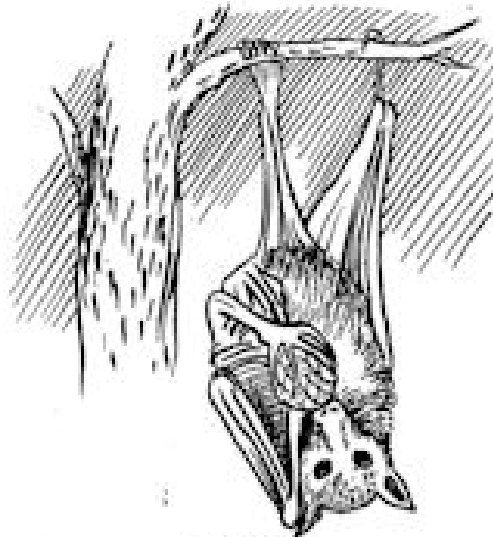
't Ligt voor de hand, dat de onderzoekers vooral 's winters hun werk moeten verrichten, als de vleermuizen hun „slaapje” doen. Ja, een lange, hoor! 't Is een winterslaap. Het jasje omgeslagen, de kop naar beneden, terend op het reservevoedsel, hangen ze in oude schuren, kerktorens enz. Heel graag zelfs, vanwege de lekkere temperatuur, in de Zuidlimburgse grotten. Hierheen komen nu de vleermuisjagers. Enkele honderdtallen be-

wusteloze diertjes plukt men met een schepnetje aan een lange hengelstok van de bovenwanden. Men ringt ze en hoopt later zo'n geringd diertje weer eens in handen te krijgen.

Maar waar? Er zijn nu, na 1937, ruim 10000 geringd.

De meest voorkomende vleermuis hier, is de dwergvleermuis. In Limburg leeft de grote hoefijzerneus.

Ook in Indonesië komen ze voor. Maar daar zijn het vruchtenetende: de vliegende hond of kalong, waarnaar



KALONG

Pekalongan genoemd is.

Dan is er nog de vampyr, die, naar men zegt, slapende mensen wel eens bloed afzuigt. „Brr”, denken de meisjes, „wat griezelig!” Wees maar gerust, die komt alleen maar in Zuid-Amerika voor!



Ons werkhoekeke

De oplossing van het „bladpuzzeltje” is:

Verticaal : Meimaand.

Horizontaal : 2. kei, 3. klier, 4. stemmen, 5. slaapje, 6. brand, 7. U.N.O.

Voor deze keer een andere puzzel. Horizontaal bestaan alle woorden uit 4 letters.

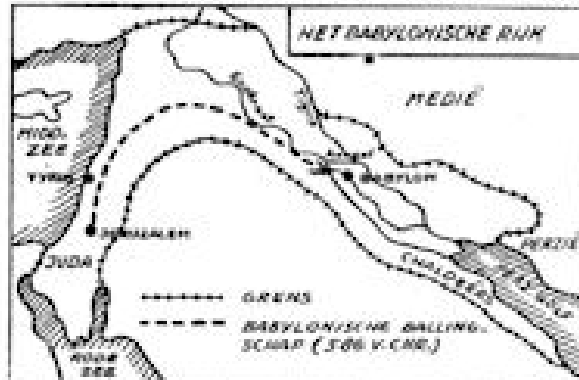
enkele oude munten en scherven te voorschijn kwamen of zelfs eenmaal mensenbeenderen uit een massagraf, dan gingen als vanzelf de gedachten terug naar die mensen, die eeuwen geleden de terpen bevolkten.

Hoeveel te groter zal de belangstelling zijn van die geleerden, die zich bezighouden met het opgraven van steden, die eens heel beroemd waren. De oude rijken rondom de Middellandse Zee: Egypte, Assyrië, Babylonië, 't Medisch-Perzische Rijk, hebben toch een beschaving gekend, waarover we ons nu verbazen. Het O.T. noemt ons deze namen dikwijls, maar is in het vertellen over de hoge beschaving, die daar toen heerste, heel sober.

Reeds in het eerste Bijbelboek wordt van Mesopotamië, de bekende landstreek tussen Eufraat en Tigris, gesproken. Als de Here Abraham in Zijn genade verkiest, dan roept Hij hem uit Ur der Chaldeë. Dicht bij het samenvloeiën van de grote rivieren, moet Ur gelegen hebben. Hij gaat wonen in Kanaän. Maar Mesopotamië komt terug. Abrahams knecht zoekt hier een vrouw voor Izaak. Jakob zoekt, na z'n bedrog, een veilig heenkomen in Mesopotamië. In de geschiedenis van de Koningen van Israël komt Mesopotamië weer op het toneel in de Assyriërs en Babyloniërs. De gevreesde Tiglath-Pilezer (of Pul) strekt z'n veroveringstochten in wijde omtrek uit. Salmanasar, Sargon en Sanherib zeggen ons niet veel, maar het zijn de Napoleons geweest uit de Oude Tijd. Samaria heeft gesidderd en is gevallen. Jeruzalem beefde ook, maar... Gods machtige hand verloor de stad! Slechts voor een tijd! Want in het Assyrische Rijk begon het te broeien. Een jong **energiek** volk, de Babyloniërs, grijpt naar de heerschappij. Het O.T. vertelt ons hoe Merodach-Baladan, de koning van Babel, in het geheim zoekt naar bondgenoten en ook bij Hiskia komt met brieven en geschenken (2 Kon. 20 : 12).

Als dan het machtige Ninevé, de hoofdstad van Assyrië bezwijkt, is het met de glorie van dit rijk gedaan en komt de tijd van de Baby-

lonische heerschappij, met o.a. Nebukadnezar. Weldra betekent dit de ondergang van andere rijkjes, ook van het 2 stammen-rijk Juda. Jeruzalem wordt veroverd in 597 voor Chr. en in 586 v. Chr. tot een ruïne gemaakt, de tempel Gods inclus. 70 bange jaren heeft het volk Gods in het Twee-



stromenland doorgebracht en hoe droevig de stemming was onder het volk, moet je 'es lezen in Ps. 137.

Natuurlijk zijn er meerdere plaatsen in de Bijbel die spreken van Mesopotamië, maar hoe het leven van elke dag reilde en zeilde, hoe de huizen en tempels gebouwd waren, hoe men schreef en wat men at, dat vind je niet in de Bijbel. Dát heeft de spade van de archeoloog ons geopenbaard.

Wonderen van bouw- en beeldhouwwerken, maar ook bibliotheken, straten, leslokalen, huiskamers en keukens zijn blootgelegd. En wie over wat fantasie beschikt, verplaatst zich, staande tussen de bouwvallen, in een tijd verder vóór Christus, dan wij er nu na leven.

Wat een boeiend verhaal vertellen die stomme muren en kleurige tempelpoorten. Alleen maar... je moet er oog voor hebben!

Wat ijverige kinderen zie je zitten op lemen banken. Naast hen staat een rond bakje van aardewerk met water gevuld. Ze houden een kleitablet voor zich en menige leerling kost het zweetdruppels, om het lesje in het moeilijke spijkerschrift in te schrijven. Alleen maar... je moet het zien!

En wie niet in de gelegenheid is, naar het Nabije Oosten te reizen, kan volop genieten van de oude cultuur, uitgestald in de musea te Parijs, Londen en Berlijn.

TROONSVERWISSELING



Belofte maakt schuld!

Op de voorpagina van de vorige krant staat een foto van de 20-jarige Boudewijn, die nu koning der Belgen geworden is. Er stond bij: In het volgende nummer hopen we hierop uitvoeriger terug te komen. Dat zullen we dan nu maar eerst gaan doen.

't Is eigenlijk een droeve geschiedenis met die troonswisseling in België. Om alles te kunnen begrijpen, moet je eerst weten, waarom Boudewijns vader, koning Leopold III afstand heeft gedaan.

In de laatste oorlog, toen de Duitsers Nederland en België onder de



Nu nog een vraag. „Waar zet een opgraver zijn spade?” „In de grond natuurlijk!” Ja, maar luister es! Meestal begint het opgravingswerk in een heuvel. Dat zijn niet gewone zandheuvelds, maar puinheuvelds. Een Arabier noemt ze: tell. Meestal, zeg ik, waar er zijn ook wel heel toevallig prachtige vondsten gedaan.

Zo moesten in 1933 b.v. enige Arabieren een graf delven en stootten daarbij op een beeld. Bij dieper onderzoek bleek, dat men groef in de puinhopen van de stad Bari, aan de rechteroever van de Euphraat. Ja, sterker nog, men was terecht gekomen in een stadswijk, waarin zich het koninklijk paleis bevond.

Opzettelijk graafwerk begint dus in een heuvel. Deze heuvelds bestaan zelden uit één, meestal uit 3, 4 of meer „cultuurlagen”. We moeten eerst maar eens onthouden, dat de huizenbouw niet zo solied was als bij ons. De huizen waren opgetrokken uit modder en riet. Bezweek een huis, dan bouwde de bewoner op dezelfde plaats op het puin van de vorige, z'n nieuwe woning op. Daarbij kwam dan, dat alle vuil en afval gewoon buiten het huis werd gedeponeed. Na een eeuw lag de hele stad dus enkele decimeters hoger.

En als er dan nog oorlog kwam en een stad werd ingenomen, dan werden de woningen leeggeplunderd, de bewoners weggevoerd en... heus, letterlijk, de stad verwoest!

En over deze puinhopen legde de wind een laagje fijn woestijnzand en de „tell” vertelde, dat hier een stad had gelegen.

Begrijp je nu, dat een puinheuvel uit meerdere beschavingslagen bestaat? De moeilijkheid van het afgraven bestaat nu hierin, dat de archeoloog de cultuurlagen uit elkaar moet houden en ze weet te benoemen.

Men kan nu tamelijk nauwkeurig afdalen tot ongeveer 3000 jaar v. Chr.

Een rijkdom van gegevens is gevonden!

't Is niet alleen interessant, maar bovenal leerzaam om met deze vondsten eens nader kennis te maken.

TELEURGESTELDE VERWACHTINGEN

In Kaesong werd onderhandeld over een wapenstilstand op Korea. O, als dat eens lukte, als daar de kanonnen eens gingen zwijgen!

In Perzië onderhandelden de Engelsen met de Perzische regering over de **nationalisatie** van de olie. De Amerikaanse bemiddelaar, Harriman, was een bekwaam man. O, als het hem eens lukte, de partijen tot overeenstemming te brengen!

Er begon hoop te komen in de wereld, verwachting van rust en vrede in 't Verre Oosten en in 't Midden-Oosten. Vol spanning luisterde men naar de radio-berichten, volgde men het nieuws in de krant.

In Kaesong ging het wat stroef. Men kon het niet te goed eens worden over de plaats, waar tijdens de

wapenstilstand, beide legers tegenover elkaar moesten blijven liggen. De Amerikanen wilden blijven, waar ze waren. De communisten wilden de Uno-troepen terug hebben over de 38ste breedtegraad.

Daarop kwamen er al meer strubelingen. Men had afgesproken, dat in en rondom Kaesong geen soldaten gelegerd zouden zijn. Geen gevechten daar, maar een **neutraal, gedemilitariseerd** gebied.

Eerst brak toen generaal Ridgway de besprekingen af, omdat Chinese soldaten de **neutraliteit** van dat gebied schonden, door gewapend langs 't gebouw van de onderhandelingen te trekken.

Daarop kwamen de Noord-Koreanen met dezelfde beschuldigingen te

Dan zijn er de verblijven voor de hofdames. Tegenwoordig zijn er vrouwen, die heel wat zorg en geld besteden aan allerlei schoonheidsmiddelen. Sla de Bijbel maar eens op over Izebel, wat die al deed om zich mooi te maken. Of lees eens wat Jesaja, in hoofdstuk 3, vol verontwaardiging zegt van de dochteren Sions.

Doch de dames uit het paleis van Mari waren nog rijker voorzien. Rozenolie, keurige spelden voor kapsels, zwartsel voor de oogranden, **schmink** voor het gezicht en potjes met allerlei welriekende oliën, stonden in grote verscheidenheid klaar voor de hofdames.

Niet de minst belangrijke vondst, was die van de paleis**bibliotheek**. Zo'n 20000 brieven en andere belangrijke stukken heeft men daar ontdekt. Nu zijn deze **kleitabeltten** niet allemaal even belangrijk, maar hierdoor heeft men ontzettend veel leren ken-

nen van het dagelijks leven in Mari.

Hoe **interessant** dit alles ook mag zijn, toch word je telkens er aan herinnerd, dat alles op deze wereld maar tijdelijk is.

Grote rijken, machtige steden, heerszuchtige veroveraars!

Maar hun glorie is voorbij.

Blijvend is alleen het Woord van de levende God, Die de hele wereld-geschiedenis voortstuwt naar de grote dag der voleinding!



gen de Uno troepen. Weer werden de besprekingen afgebroken. Nog meer protesten kwamen er van de communisten. Vliegtuigen van de Verenigde Naties zouden bommen hebben laten vallen in Kaesong, men zou zelfs geprobeerd hebben de leider van de onderhandelingen, generaal Nam Il, op die manier om te brengen, enz. 'k Weet niet, hoeveel nota's over beweerde schendingen van de neutrale zône ze zo wel naar generaal Ridgway hebben gestuurd....

De wereld begon het te begrijpen: de Noord-Koreanen en Chinezen willen geen vrede. Het voorstel van de opperbevelhebber van de Uno troepen, om de besprekingen dan maar op een andere plaats te houden, wazen ze minachtend van de hand.

En intussen duren de gevechten op Korea voort.... De verwachtingen zijn niet meer zo hoog gespannen. Wie gehoopt had op een spoedig einde van de strijd is teleurgesteld.

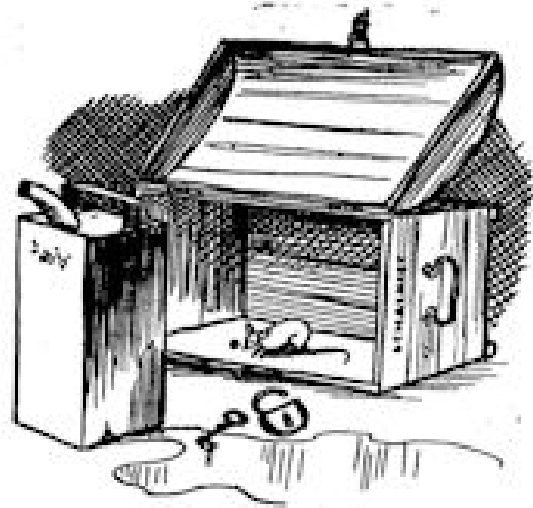
Zullen de onderhandelingen nog weer hervat worden?

• • •

Ook in Perzië (en dat was teleurstelling no. 2) ging het niet naar wens. Alles, wat de Engelsen en de Amerikaan Harriman voorstelden, stuitte af op de stijfkoppigheid van premier Mossadeq. De Engelsen wilden niet graag onder de Perzen werken. Ze wilden graag zelf de olie blijven verkopen, al zou de winst dan grotendeels aan Perzië komen. „Neen”, zei Mossadeq, „'t is Perzische olie, de Nationale Perzische Oliemij. is eigenaar. Engeland kan zoveel olie kopen als het voor eigen behoeften nodig heeft, maar niet meer. Het zal geen Perzische olie met winst aan andere landen verkopen. Dat doen we zelf”.

De besprekingen werden opgeschort....

Op zulke voorwaarden wilden en konden de Engelsen niet ingaan. De Engelse onderhandelaar vertrok naar Londen. Harriman bleef om te proberen de brokken weer te lijmen en de onderhandelingen weer op gang te brengen.



Intussen raakt Perzië's schatkist leeg. Er moet olie gewonnen, geraffineerd en verkocht worden. Maar door wie? En aan wie?

Dat zijn problemen, die de Perzen op moeten lossen. Ze hebben de technici van de Anglo-Iraanse Oliemij. nodig. Mossadeq weet dat, maar hij blijft koppig volhouden.

In zijn boosheid heeft hij de Engelsen een ultimatum gezonden. Binnen vijftien dagen moet Engeland de besprekingen hervatten, en anders... ja, anders worden alle 350 Britse technici, die nog in Abadan zijn achtergebleven, het land uitgezet.

Zo probeerde Mossadeq tegen de zin van heel veel Perzen Engeland te dwingen, hem zijn zin te geven. Maar Engeland heeft nog te veel eergevoel om zich door dreigementen te laten dwingen.

Hoe dit alles zal aflopen?

Ik weet het nog niet. Er zal nog wel gelegenheid komen om jullie er meer van te vertellen. Engeland heeft van zijn kant al verschillende regelingen, die gunstig waren voor Perzië, ingetrokken.

Dit is wel zeker, dat ook hier de verwachtingen op een gunstige regeling van het geschil, op teleurstelling is uitgelopen.

Gaat Engeland er nu helemaal uit in Perzië? Moet Perzië, door de geldnood gedwongen, straks zijn toevlucht gaan zoeken bij Rusland?

Stalin zal zich lachend in de handen wrijven!



CHURCHILL

WEER AAN 'T ROER

De Engelsen hebben niet te klagen over gebrek aan spanning.

Spanning over de Perzische kwestie.

Spanning over de toestand in Egypte.....

Maar ook spanning in hun eigen land. En nu bedoel ik niet de spanning over de ziekte van hun koning. Want die spanning is niet zo groot meer, nu koning George VI mooi opknapt. Maar in de afgelopen maand was er grote spanning over de te houden verkiezingen voor het Lagerhuis, dat is zoveel als bij ons de Tweede Kamer.

Dat stemmen gaat in Engeland anders dan bij ons. Hier stemt men door het hokje op een stembiljet rood te maken voor de naam van de man, die je stemmen wilt. Je hebt keus genoeg. Alle partijen hebben kandidaten gesteld, zodat op het stembiljet meer dan honderd namen staan. Geen wonder, dat men zich dan wel eens vergist. Al die stemmen uit het hele land worden bij elkaar opgeteld en dan blijkt, hoeveel zetels aan iedere partij worden toegewezen.

In Engeland heeft men het land in kiesdistricten verdeeld. Elk district kan één Lagerhuislid aanwijzen. Elke partij stelt in zo'n district één kandidaat. Als er bijv. 4 partijen zijn, heeft men te kiezen tusschen 4 personen. Wie de meeste stemmen haalt, is gekozen. Eenvoudig, hé? De voornaamste partijen waren de Conservatieven en de socialisten. Die laatsten vormden de Labour-partij. Wij zouden zeggen: Partij van de Arbeid.

Bij de laatste verkiezingen had Labour een paar zetels meer behaald dan de Conservatieven en was Attlee minister-president geworden. Ook de andere ministers waren Labour-mensen. En nu was de grote vraag: Blijft

Attlee aan het bewind, of zal hij plaats moeten maken voor de leider van de Conservatieve partij, de oude Churchill?

Dat gaf de grote spanning.



Churchill

Churchill was de man, die in de laatste oorlog zich zo ontzettend geveerd heeft. Onder Gods zegen is het mee aan zijn taai vastberadenheid te danken geweest, dat Duitsland de oorlog verloren heeft. 't Was wel grievend voor hem, dat na die oorlog de meeste Engelsen voor Labour stemden en zo een einde maakten aan zijn ministerschap.

Zou Attlee het nu weer van hem winnen? Toen de uitslag bekend was, juichten Churchill's aanhangers. Want van de 625 zetels had zijn partij er 27 meer dan Labour. 't Was wel geen overweldigende meerderheid, maar de strijd was toch gewonnen! Churchill werd weer minister-president.

Gemakkelijk zal hij het niet hebben. Daar is allereerst de grote Labour-



Natuurlijk, allereerst je atlas er bij! Voor wie het niet kan vinden, het ligt op $\pm 78^\circ$ N.B. en 15° O.L. Of, om het nog wat gemakkelijker te maken, 't ligt in de Noordelijke IJszee, tussen Groenland en Nova Zembla.

Jullie voorouders konden het wel vinden! Barentsz en De Rijp ontdekten het in 1596 op hun tocht om de Noord. In de buurt wemelde het van walvissen. De Hollanders trokken er dan ook al gauw op uit om daar die walvissen te vangen. In 't begin hadden ze wel eens last van de Engelsen, die hun eens zelfs van al hun gereedschap beroofden, maar daar viel wel iets tegen te doen. In 't vervolg zeilden de walvisvaarders onder geleide van oorlogsschepen uit!

Ze hebben er heel wat walvissen gevangen. Die werden dan naar 't plaatsje Smeerenburg gesleept, waar het 's zomers een en al bedrijvigheid was. De grote blokken spek, die de

speksnijders uit de walvissen sneden, werden hier gekookt en de gewonnen walvistraan werd in vaten aan boord van de schepen gebracht.

Dat duurde, tot de walvisvangst niet meer loonde. Langzamerhand hebben de Nederlanders zich teruggetrokken.

In 1920 is Spitsbergen aan Noorwegen gekomen. Dat land is er erg mee in zijn schik, want Spitsbergen bezit, wat Noorwegen niet heeft: steenkoolmijnen!

Rusland vindt het niet zo leuk en zou liever zien, dat deze eilanden aan de Sovjet kwamen. Niet alleen om die steenkolen! Maar er zit veel meer achter. Als je goed de kaart, of nog liever, de globe bekijkt, moet je er eens op letten, hoe de schepen uit Rusland in de Atlantische Oceaan moeten komen. Uit de Oostzee moeten die schepen door de Sont, en vanuit de havens in het Noorden tussen Noorwegen en Spitsbergen door. Wie Spitsbergen bezit, kan die uit

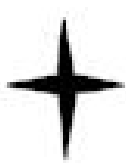


partij, nu de oppositie-partij, die hem lelijk dwars kan zitten.

Dan staat de Engelse schatkist er

ook niet zo best voor. Engeland is, net als Nederland, ook armer geworden. Churchill zal daarom harde maatregelen moeten nemen, en dat is nooit prettig. Gelukkig is hij een man, die van doorzetten weet. Maar of het hem gelukken zal de Perzische en de Egyptische kwestie tot een goed einde te brengen? Dat zal nog wel zeer de vraag zijn! Want daar is wel heel veel wijsheid voor nodig!

De oude baas heeft wel een zware taak op de schouders gekregen. Als hij de wijsheid en de kracht die hij behoeft, nu maar zoekt, waar ze alleen te vinden is, bij God, dan zullen we met vertrouwen zijn beleid af kunnen wachten!



EEN HELD

GING HEEN

Heel vroeger

De stormwind loeit! Met wilde vlagen! — Schuimende golven beuken de kusten.

Daar ginds worstelt een schip met de woedende baren.

De bemanning stelt alle pogingen in 't werk om niet door de branding te worden meegesleurd. Dan zijn ze verloren. Het scheepje zal zich dan boren in de verraderlijke zandbanken. De golven zullen in korte tijd hun vernielingswerk voltooien en het schip uit elkaar slaan.

En daar in de duinen? Daar staan in spanning de strandjutters te wachten. Te wachten op buit! De gierende wind klinkt hun als muziek in de oren. Hun van begeerte gloeiende ogen volgen elke beweging van het worstelend schip.

Helpen? Ze denken er niet aan.

Plots! Een luid geschreeuw. Ze zien hoe de zee haar prooi overwint. De angstkreten van de stervenden de-

ren hen niet. Voor hen is er buit!

Straks spoelt de zee aan wat ze nam. Op het strand vinden ze planken en kisten en pakken en lijken.

Als roofdieren op hun prooi, zo stormen de strandjutters af op de buit. Zelfs de lijken worden beroofd van de sieraden

Tegenwoordig

Langs onze hele kust zijn er de gidsen voor de zeeman. Vuurtorens en lichtscheperen wijzen in de duistere nacht door lichtbundels en flikkerlichten de schipper de weg naar de veilige haven.

Het reddingswezen is perfect geregeld. Op verschillende plaatsen liggen reddingsboten dag en nacht gereed.

Onze kust is een gevaarlijke kust.

Vooral bij Tessel. Daar liggen heel gevaarlijke zandbanken: de Razende Bol en de Haakse gronden.

Veel schepen zijn hier in de loop der jaren vergaan. Zoveel, dat deze zandbanken wel „het zeemans kerk-

gang afsluiten. Men zou bijv. de Russische duikboten kunnen verhinderen in de Atlantische Oceaan te komen.

Vanaf de vliegtuigbases in Spitsbergen is het voor een vliegtuig een betrekkelijk kort rukje om in Amerika of in Rusland te komen. Als Noorwegen nu maar vriend of bondgenoot van de Russen was, dan zouden deze er niet veel drukte om maken. Maar dat is het juist niet!

Noorwegen heeft zich aangesloten bij het Atlantisch pact, waartoe behalve de U.S.A. en Canada ook bijna alle niet-communistische landen behoren. Komt er ooit oorlog tussen Rusland en één van deze pactlanden, dan moeten de andere bondgenoten dus helpen. Noorwegen ook. En Rusland begrijpt heel goed, dat dan de Amerikaanse vliegtuigen ook gebruik zul-

len maken van de vliegvelden op Spitsbergen. Dat is gevaarlijk!

Daarom hebben de Russen een nota gezonden aan de Noren, waarin ze Noorwegen verwijten, aan buitenlandse strijdkrachten gelegenheid te geven, van Spitsbergen gebruik te maken.

Noorwegen heeft geantwoord, dat het Atlantisch pact niemand zal aanvallen, maar alleen gesloten is om elkaar te helpen tegen elk land, dat één van de bondgenoten zou beoorlogen.

Als Rusland dus niemand aanvalt, hoeft het ook niet bang te zijn last van Spitsbergen te krijgen!

Dat was mooi gezegd. 't Is alleen maar jammer, dat velen te hoge verwachtingen van zo'n pact of verbond hebben, en dat ze de Brod van kracht de rug toekeren.

KONING GEORGE VI †



6 Februari 1952 overleed Koning George VI van Engeland

In het volgend nummer hopen we over hem een artikeltje te plaatsen.



V.

Zelden hebben dagbladen zoveel drukte gemaakt van oudheidkundige vondsten als in 1923, toen het graf werd ontdekt van farao Toet-anch-amon. /

Met een beetje fantasie, werd deze

farao gemaakt tot de koning van de uittocht en zijn vrouw tot de prinses, die Mozes uit het water toog.

Van heel de geheimzinnige glorie is bij nader onderzoek echter weinig overgebleven. De gouden beelden bleken van donker hout te zijn, met goud overtrokken, de gouden san-

dalen van brons.

En wat betreft Toet-anch-amon zelf, hij behoort niet tot de grote farao's; roemrijke daden heeft hij niet verricht, hij heeft misschien maar 6 jaar geregeerd.

En toch.....

Er is iets eigenaardigs aan z'n naam. Eerst heette hij Toet-anch-aton, later Toet-anch-amon.

Daar zit een hele geschiedenis aan vast! Luister maar 'es!



Toet-anch-amon

In 1580 v. Chr. werden de Hyksos-koningen verdreven door een machtig vorst uit het stadje Thebe. Je weet dat er in Egypte heel veel goden werden gediend. Maar nu Thebe de eerste viool ging spelen, werd boven alle andere goden de god van Thebe, Amon geheten, verheven en laten we zeggen tot rijksgod uitgeroepen.

Voor heel Egypte is onder de regering van dit koningshuis een tijd van grote bloei gekomen. Machtige tempels worden gebouwd. Een hele tempelstad verrijst. Enorme koningsgraven worden uitgehouwen. Een weg wordt aangelegd van 3 km. lang, aan weerszijden geflankeerd door sfinxen. 't Schijnt, dat iedere farao uit de 18e

dynastie heeft gewerkt aan de uitbreiding van deze tempelstad. De voorhof bijv. is gebouwd door farao Sjesjonk, die in de Bijbel voorkomt als Sisak. Op een zuil is te lezen, dat hij verschillende Palestijnse steden heeft veroverd, als: Gibeon, Ajalon, Sjoenem e.a. en dat hij Rehabeam, de zoon van Salomo, overwon.

In deze tempelstad troonde Amon. Tientallen priesters deden dagelijks het werk in het heiligdom. Hier werden ook de overwonnen vijanden gebracht om voor het aangezicht van Amon gedood te worden, zoals eenmaal Agag, de koning der Amalekieten door Samuel werd gedood voor het aangezicht van Jahwè.

De farao's werden door het volk hoog vereerd. Opzettelijk wordt van enkele farao's zelfs gezegd, dat ze wel een aardse moeder hadden, maar een god als vader.

Je ziet dan ook alle farao's haast gelijk afgebeeld. Op het hoofd een goddelijke kroon, aan het voorhoofd de ureüs-slang, aan de kin een lange baard en in de hand een kromstaf.

Heus, ongenaakbaar hoog stond de farao boven het gewone volk.

In deze verering, die eeuwenlang bestond, kwam echter verandering.

't Is farao Amenhotep IV geweest, die met opzet en vaak hardhandig, deze verandering heeft gewild.

Hij was heel jong toen hij de troon beklom, was niet sterk en helemaal niet een vechtjas, zoals veel van z'n voorvaderen. Hij wijdde z'n aandacht vooral aan het godsdienstig leven.

Nog maar kort aan de regering, liet hij zich priester noemen. Ook sprak hij graag en veel over Aton, de zonnescijf, als „de schepper van alles.”

De Amonpriesters in Thebe, hadden het al weldra door, dat Amenhotep het op hen gemunt had. De hele Amondienst moest weg, een Atondienst er voor in de plaats.

Amenhotep maakte ook werkelijk korte metten.

Hij begon al vast met het bouwen van een nieuwe residentie te El-Amarna, ten Noorden van Thebe. De naam